

at kæmpe med. Naar jeg imidlertid heller ikke tænker paa at gjøre yderligere Skridt i den Retning, er det ganske simpelt, fordi jeg egentlig tror, at det paa en Maade er forfælske. Denne Industri er ved den Toldlov, som kom i 1873, da Industrien begyndte at udvikle sig, bleven saa grundig lammet, at der ikke er Tale om, at den vil kunne reise sig til det, man engang tænkte paa. De Kapitaler, som dengang vare tilstede til at udbrede Industrien over hele Landet, have senere fundet Anvendelse paa anden Maade, og jeg tror ikke, at det vil være let at samle dem igjen. Naar jeg før bemærkede, at det var erkjendt, at Røesukkeret har været for høit beskattet, saa skal jeg i denne Henseende endnu blot gjøre et Par ganske smaa Bemærkninger. Der blev nemlig i sidste Samling i Rigsdagen fra de danske Sukkerfabriker omdelt en Exposé, indeholdende nogle Undersøgelser, som jeg for mit Bedkommende, da jeg ikke er Kemiker, ikke forstaar og ikke skal indlade mig paa; derimod vil jeg bemærke, at der i dem fandtes den Oplysning, at paa de Hjælpstoffer, som man bruger til Røesukkerfabrikationen, nemlig Kul og Bentul, andrager Tolden alene $2\frac{8}{10}$ eller $2\frac{4}{5}$ %, og ikke, som den ærede Finansminister har ansat det til: 2 %. Dertil kommer endnu en anden Ting. Min ærede Ven (Abler) talte om Svindet paa Mallas; jeg vil dertil bemærke, at ogsaa for Røesukker er der et meget betydeligt Svind, som ikke er taget med i Beregningen og ikke fillert op, da det først er blevet naaenpeget i den senere Tid. Saa snart Røesukkeret er færdigt i Produktet, bliver det svinget eller centrifugeret. Strax efter bliver Sukkeret lagt op paa et Loft, og det har da gjennem Veining viist sig, at Svindet, inden det forbruges i Raffinaderierne, ganske sikkert udgjør andre 2 %, og, naar Alt kommer til Alt, er det maasse noget større. En af Grundene, hvorfor denne Industri, som jeg før sagde, ikke har kunnet komme frem, er vistnok den, at man troede, at man strax burde beskaffe Røesukkeret med fuld Told. Man gik nemlig ud fra, at man nu var kommen saavidt, at man kjendte alle Fabrikationsmetoderne, saa at de ikke kunde udvikles mere, og det er ganske vist ogsaa sandt. Ogsaa jeg tror, at Produktionsmetoden nu er kommen saa vidt, som den paa nogen Maade kan komme; men der er en anden Side af Sagen, som dengang blev aldeles overset, og det er, at til at kunne producere Sukker hører der et Raaprodukt, og dette Raaprodukt er noget vanskeligt at staffe tilveie; thi, mine Herrer, naar Sukkerfabrikerne paa nogen Maade skulle kunne komme igjennem, kunne de ikke betale over 40 f for et Centner Røer. Saa vil man sige: at man skal lade den Industri ligge, som ikke betaler sig. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg vil dog sige, at dengang man begyndte paa Industrien, var der ingen Toldlovgivning i saa Henseende, og man var dog vistnok berettiget til at tro, at man her vilde gaa

frem paa samme Maade, som man er gaaet frem i andre Lande, saa at man det første Aar vilde have næstaf Tolden betydeligt og de næste Aar sat den højere og højere og først efter nogle Aars Forløb være kommen til de nuværende Toldsatser. Det har man gjort i andre Lande, og derved har man fremmet Industrien; her er man gaaet den modsatte Vej. For at vise de ærede Medlemmer, hvad Betydning dette har, skal jeg blot oplyse, at Udbyttet af en Lønne Land er c. 400 Centner Røer. Disse 400 Centner betales af Fabriken — undskyld at jeg regner med den gamle Mynt, jeg tror, at det vil falde baade mig og de Herrer lettere — med 40 f , og altsaa faar man af hver Lønne Land et Udbytte af 166 Rd. 4 Mt. Men spørger jeg da: hvad tager Tolden af denne Lønne Land, saa skal jeg bemærke, at hver Centner Røer giver ca. $8\frac{1}{3}$ Pund Røesukker, og $8\frac{1}{3}$ Pund Røesukker betaler $4\frac{1}{3}$ f . i Told pr. Pund, altsaa 36 f . Medens Fabriken altsaa betaler 40 f , tager Staten 36 f . af hver Centner Røer, som avles paa Jorden. Derfor der ingen Afgift var, vilde Producenten isædetfor at faae 166 Rd. pr. Lønne Land faae 316 Rd., og deraf ville de Herrer se, at det er en meget betydelig Afgift, som Landbrugerne betale. Det er nu ganske vist, at selv med den nuværende Toldafgift kan det betale sig at dyrke Røer; men, mine Herrer, der er en Ting, som skal overvindes, og det er Landbrugernes Mlyst til at beskaffe sig med Dyrkning af nye Frugter, og dersom man kunde have betalt dem f. Ex. blot 48 f . pr. Centner eller 200 Rd. pr. Td. Land, havde man kanske faaet langt flere Røer, end man havde Brug for. Det er nu imidlertid en Gang saa, og jeg har ikke noget Naab om at faae nogen yderligere Nedsættelse gjennemført. — Jeg skal forøvrigt kun bemærke, at jeg vil stemme for Lovforslaget saaledes, som det foreligger.

Abler: Jeg skal ikke i Dieblirket imødegaa Alt, hvad den ærede sidste Taler har sagt. Jeg er, som fremgaar af mit første Foredrag, omtrent paa ethvert Punkt fuldstændig uenig med ham. Jeg skal blot nævne, at jeg ganske fillert ogsaa foruden Toldafgiften kunde have nævnt som et endog særegent væsentligt Punkt Skibsafgifterne og Tolden paa Manufakturvarer, hvad jeg glemte før. Naar jeg nu har bedt om Ordet, er det blot for at gjøre min ærede Sidemand opmærksom paa en overordentlig væsentlig Sukkommelsesfeil, som han har begaaet, og som dog kunde have stor Indflydelse her. Det er nemlig aldeles ikke rigtigt, at den Lov, der foreligger, er den, der blev anbefalet af Landstingsudvalget ifjor, det er aldeles ikke den samme Lov, thi den sfejner sig fra den tidligere affurat paa det Punkt, med Hensyn til hvilket jeg før omtalte, at jeg ønskede Forandring, saalænge jeg holdt mig til alene at